

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 zdanie wprowadzające i lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾ ma na celu zapewnienie ochrony wyłącznie w wyjątkowej sytuacji, w której masowa przemoc w ramach międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego osiągnęła poziom na tyle wysoki, że istnieją istotne podstawy, aby uznać, iż jeśli dana osoba wróci do omawianego państwa lub regionu, może narazić się na rzeczywiste ryzyko doznania krzywdy, o której mowa w przywołanej jednostce redakcyjnej tego przepisu ze względu na sam fakt przebywania na tym obszarze? Czy ta wyjątkowa sytuacja jest objęta zakresem znaczeniowym pojęcia „most extreme case of general violence” w rozumieniu wyroku w sprawie N.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu⁽²⁾?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwszą część pytania pierwszego:

- 2) Czy art. 15 zdanie wprowadzające i lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania należy interpretować w ten sposób, że również niższy poziom masowej przemocy, niż ten, o którym mowa w opisanej powyżej wyjątkowej sytuacji, w powiązaniu z indywidualnymi elementami właściwymi sytuacji osobistej wnioskodawcy, może oznaczać istnienie istotnych podstaw, aby uznać, że jeśli wnioskodawca wróci do omawianego państwa lub regionu, może narazić się na rzeczywiste ryzyko doznania krzywdy, o której mowa w przywołanej jednostce redakcyjnej tego przepisu?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

- 3) Czy w tym kontekście należy stosować ruchomą skalę wyróżniającą możliwe poziomy przemocy masowej i odpowiadające im poziomy okoliczności charakteryzujących indywidualną sytuację [wnioskodawcy]? Jakie elementy właściwe sytuacji osobistej i indywidualnej mogą być brane pod uwagę przy ocenie dokonywanej przez organ rozstrzygający i sąd krajowy?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 4) Czy wymogi art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania są spełnione, gdy wnioskodawcy, znajdującemu się w sytuacji przemocy masowej, której poziom jest niższy, niż ten o którym mowa w wyżej wymienionej sytuacji wyjątkowej, będącemu w stanie wykazać, że dana sytuacja dotyczy go konkretnie ze względu na (między innymi) występowanie okoliczności charakteryzujących jego sytuację osobistą, zostanie udzielona wyłącznie ochrona uzupełniająca na podstawie art. 15 zdanie wprowadzające lit. a) lub b) tej dyrektywy?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

(2) ETPC, 17 lipca 2008 r., CE:ECHR:2008:0717JUDO02590407.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam (Niderlandy) w dniu 24 listopada 2020 r. – E.K. / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-624/20)

(2021/C 128/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.K..

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie, czy prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE ma jako takie charakter tymczasowy czy stały należy do kompetencji państw członkowskich, czy też powinno to zostać określone na poziomie prawa Unii?
- 2) Jeżeli należy dokonać wykładni na poziomie prawa Unii, to czy na gruncie stosowania dyrektywy 2003/109⁽¹⁾ istnieje [zatem] różnica pomiędzy poszczególnymi zależnymi prawami pobytu, które mogą przysługiwać obywatelom państw trzecich na mocy prawa Unii, takimi jak zależne prawo pobytu przyznawane członkowi rodziny obywatela Unii na mocy dyrektywy pobytowej i prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE?

- 3) Czy prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE, które ze swej natury jest zależne od istnienia stosunku zależności pomiędzy obywatelem państwa trzeciego a obywatelem Unii, a zatem jest ograniczone w czasie, ma charakter tymczasowy?
- 4) Jeżeli prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE ma charakter tymczasowy, to czy art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy [2003/109] należy [zatem] interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza możliwość uzyskania statusu rezydenta długoterminowego w rozumieniu tej dyrektywy jedynie w przypadku posiadania przez wnioskodawcę zezwolenia na pobyt opartego na prawie krajowym?

(¹) Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzech będących rezydentami długoterminowymi, Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 września 2020 r. w sprawie T-677/19,
Polfarmex / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej – Kaminski, wniesione w dniu
23 listopada 2020 r. przez Arkadiusza Kaminskiego**

(Sprawa C-626/20 P)

(2021/C 128/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Arkadiusz Kaminski (przedstawiciele: E. Pijewska, M. Mazurek, W. Trybowski, radcowie prawni)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej Polfarmex S.A

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2021 r. Trybunał (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania i obciążył Arkadiusza Kaminskiego własnymi kosztami.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam
(Niderlandy) w dniu 7 grudnia 2020 r. – europejski nakaz aresztowania wydany wobec X / druga
strona postępowania: Openbaar Ministerie**

(Sprawa C-665/20)

(2021/C 128/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Osoba, wobec której wydano europejski nakaz aresztowania: X

Druga strona postępowania: Openbaar Ministerie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (¹) rzeczywiście należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje się transponować ten przepis do swojego prawa krajowego, wykonujący nakaz organ sądowy powinien dysponować pewnym zakresem swobodnego uznania przy ocenie, czy należy odmówić wykonania ENA?
- 2) Czy użyte w art. 4 pkt 5 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW pojęcie „tych samych czynów” należy interpretować w taki sam sposób, jak to samo pojęcie użyte w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW, a jeśli nie, to w jaki sposób należy interpretować to pojęcie użyte w pierwszym z wyżej wymienionych przepisów?